

Barcelona, 4 gener 1951

Estimats Roser i Cristian:

Sí, teniu tota la raó! Sóc un mandra, perquè si no escric a gent com vosaltres, a qui escriuré? En conservo tan bon record! I això que no ens veiem pas gaire, però hi havia entre vosaltres i nosaltres un corrent de simpatia especial, d'aquells que es nodreixen sense esforç i que es mantenen sempre frescos per la sola virtut d'ells mateixos. Per això he tingut una gran alegria en rebre el dibuix de la Roser i veure que no m'heu oblidat... Jo també us desitjo, no cal dir-ho, moltes felicitats, això que en dies felicitats, o sigui una relativa pau amb nosaltres mateixos i amb els que ens voltent. (La Tessa, com deu haver crescut en gràcia i estatura!)

Potser algú us ha dit que m'he casat una altra vegada. Ja fa sis mesos. L'esdeveniment es va produir d'una manera natural. Jo hauria estat incapaç de buscar res ni de acceptar res que m'haguessin proposat. Estava tan deprimit que no creia possible sortir mai més d'aquell estat de deserció total de tot. Jo havia conegut la que ara és la meva muller, abans de casar-me amb la Conette. Era infermera, durant la guerra, a l'Hospital de Sant Pau, infermera voluntària. Ara fa un any la vaig trobar i gairebé ni la vaig conèixer. Només havíem parlat tres vegades. Per un atzar ens vam reconèixer mútuament. Jo necessitava aleshores algú que m'escoltés: la meva soledat m'havia portat a un estat de sorda exasperació. Ella va escoltar pacientment i dolçament la història íntima del meu dolor. Vaig veure que era bona i intel·ligent i ella sembla que va concedir un gran valor a les meves escasses i insegures virtuts. És vídua i té una neva deliciosament difícil, que aviat farà vuit anys. Vivim tots quatre: la meva mare, que malgrat els seus 74 anys es porta bastant bé, l'Eulàlia, la petita Sòlvila (altrament dita Sileta) i el vostre vell amic i servidor. La nostra vida és senzilla: jo tinc una impremta amb un cosí meu on només vaig a la tarda. Vaig a dormir tard: llegeixo o escric voltat de llibres (gairebé tots els que tenia i uns quants més) en la millor peça de la casa, que altres haurien dedicat a dormitori o "saló" (com diuen els senyors d'aquí). (No podeu imaginar-vos com s'ha desenrotllat la cursileria i el cretinisme de les classes benestants!) Anem al cine, les bones pel·lícules escassegen per falta de divises. Ara fa furor "Lo que el viento se llevó", que jo vaig veure amb la Con el 42 o 43. Heu ^{visit} el lladre de bicicletes? I "la bella i la bèstia" de Cocteau? Són bones. Algun concert. Sovint ens reunim una colla: escriptors i pintors, amb les mullers, i xerrem fins a les 4 P.M. Aquest estiu vam passar un mes a Tossa. Escric poc. Faig un llibre (no publicable, de biografies bíbliques) i estic imprimint una traducció de Molière amb aigua-forts d'en Josep Granyer, un dels artistes més grans de Catalunya. Tenia la vaga pretensió d'anar a París, la pròxima primavera. Sembla que París és més bo que mai, amb una intensitat de vida enorme. Abans que tot "peti" m'agradaria donar-hi un cop d'ull. Així anem vivint. Tot és naturalment bastant trist. Un home dels meus anys i la meva experiència (mal m'està el dir-ho) s'ho mira tot amb una dolça melangia irònica, però sense amargor. Sembla que la gent del nostre braç tenim assegurada la supervivència en un país definitiu, realment habitable.

Com va la pintura, Roser? Em sap greu no poder dir, prop teu i davant una obra teua: "M'agrada molt... saps que m'agrada extraordinàriament?" No la deixis la pintura. Passi el que passi, tu pinta. La gent que de bona fe treballa, sense gaires esperances, per a fixar certs reflexos de la bellesa, ~~són~~ són, de fet incorruptibles. La Suprema Puixança ens ho tindrà en compte.

Adéu siau! I escriviu, també. Conteu-me coses vostres. Rebeu una abraçada cordial del vostre

Joan Oliver